

Ölümlüler, Deliler, Yalnızlar

Demokan Atasoy

Sis Geçince

“... Yüksek kesimlerde bulutsuz ve güneşli bir hava hâkim. Bazı illerimizdeki hava sıcaklıklarına geçerse, İstanbul 4... 0, Anka...” Çıt.

“Aa, niye kapadın? Müzik açsaydın!”

“Haa! Kusura bakma yavrum, aklım işlerde... Bitirmeden yola çıkmak... Şey...”

Eda kollarını kavuşturup önüne döndü. Tonguç’un sesi kısılıp yokluğa karışırken, gözünü yoldan ayırmadı. Bir süre sadece çivili lastiklerin kardan yeni temizlenmiş dağ yolundaki çıtırtısından başka ses işitilmedi. Yaklaşık yarım saat önce, dağın eteklerine ulaşmışlar ve o andan beri de bir-iki kelimeden fazla konuşmamışlardı. İki yanları, çamlardan oluşmuş bir duvarla, çamların üzeri ve tüm çevreleriyse karla kaplıydı.

Göz alıcı beyaz duvarlar arasında bir yılan gibi kıvrılan kara asfaltın üzerinde döne döne ilerliyorlardı. Son yılların favori kayak merkezine çıkan bu yol, hiç durmadan çalışan greyderler, kar küreme araçları ve kamyonların yoğun çabasıyla, tatilciler için açık tutuluyordu. Yol boyunca süren kar yağışı dağa yaklaştıkları sırada azalmış, şimdiyse tamamıyla durmuştu.

Eda’nın yanakları al al olmuştu. Derin bir soluk aldı ve Tonguç’a döndü.

“Bak, ben bu tatilin özellikle sana iyi geleceğini düşündüm, eğer bu kadar sorun edeceksen...”

Tonguç gözlerini ona çevirip yumuşak bir hamleyle işaret parmağını Eda’nın dudaklarının üzerine koydu.

“Bebeğim, özür dilerim...”

Eda sustu ama gözlerini Tonguç’tan ayırmadı.

“Bu konuyu açmayacağıma söz vermişim, biliyorum. Üzgünüm. Biliyorsun bizde tatil demek ayvayı yedin demektir! Yokluğunda yerini doldurmak için sıradakiler her an bir açığını bekler ve... off... Özür dilerim. Evet, üç yıldır tatil filan yapmadım ve aklımı piyasanın durumundan uzaklaştırmak benim için ne kadar zor biliyorsun. Ama evet... Üç yıl ya! Ben de makine değilim ki! Di mi?”

Gözlerini kısa bir an için tekrar yoldan ayırıp Eda’ya baktığında kızın açık kahverengi iri gözlerinin hafifçe yaşardığını fark etti. Eda üst dudağını sessizce kemirirken, Tonguç’un son sözlerini başıyla onaylayıp dolgun dudaklarına çok yakışan minik gülümsemesini yüzüne kondurmayı başarabildi. Tonguç da gülümserken gözlerini tekrar yola çevirdi.

“Tamam. Bitti iş muhabbeti. Piyasaların da canı cehen-neme!”

Eda’nın, içten olmadığını çok iyi bildiği ve Tonguç’un genellikle patronunun yanındayken takındığı ses tonuyla attığı kahkahası otomobilin içinde çınladı. Eda bakışlarını tekrar yola çevirirken, hızlanmış soluğunu kontrol etmeyi başarmıştı.

Tonguç uzanıp tekrar radyoyu açtı. *Playlist*’ini ayarlayıp sesi yükseltti. Elektronik müziğin ritmi aracın içini doldururken, Eda basların her vuruşunda saçlarının minik minik kıpırdandığını hissediyordu. Tonguç, tümüyle yenilenmesine yaklaşık beş bin lira harcadığı müzik sistemiyle gurur duyuyordu.

“CIP, TISS... CIP, TISS... CIP, TISS...”

Eda konuşmak istese dahi bu gürültüde bunu yapamayacaktı. Konuyu uzatmamaya karar verip gözlerini kapadı. Yolculuk heyecanı ile bir gece önce gözünü bile kırpma-mıştı. Bütün bu gümbürtünün arasında içinin geçtiğini hissetti.

Eda uyandığında bir an için nerde olduğunu kavraya-

madı ve irkildi. Çevresini göz alıcı bir beyazlık sarmıştı ve düzenli aralıklarla yanıp sönen turuncu bir ışık her yanlarında parlayıp sönmekteydi. Otomobilde olduğunu algıladığı sırada bir yandan da neredeyse durmak üzereymişlercesine yavaşladıklarını hissetti. Bu hız, Tonguç'un otomobili ve kendi sınırlarını zorlamak üzerine çektiği söylevlerle taban tabana zıttı.

Müzik ve hatta sanki çevrelerindeki tüm sesler susmuştu. Tekerlerin derinden gelen homurtusu kulaklarına beklediğinden daha boğuk geliyordu. *Acaba konuşursam benim sesim de böyle derinden mi gelecek?* diye merak etti. Uyurken birbirine yapışmış dudakları yalnızca kendi işitebileceği minik bir çıtırtıyla ayrıldı.

“N’oluyo?”

“Oo, yavrum, uyandın mı? Uyuyan güzel nasılmış bakalım? Ne rüyalar gördün?”

Gözlerini içine girdikleri acayip beyazlıktan ayırmayan Tonguç, sorularını bir motor gibi sıralarken el yordamıyla uzanmış, daha uyanıp uyanamadığından emin olamamış Eda'nın minik suratını koca avcunun içinde yoğurmaya başlamıştı. Eda bir an nefes alamadığını düşündü.

“Ayy, dur!”

Uyandığı zamanlardaki o ilk şaşkınlık anlarında ağızına, yüzüne dokunulmasından hiç hoşlanmamasına rağmen bunu Tonguç'a bir türlü söylememişti. Anlamsızca büyük mimikleri ve lüzumsuz el şakalarıyla Tonguç, yanında uyanmak isteyeceği en son erkek tipiydi... Yani eskiden. Birileri ona Tonguç'u tanımlasa, “Senin hayatının ilişkisi bu, ileride çocuklarını doğurmak isteyeceğin adam işte böyle olacak” deseler kahkahalarla gülerdi herhalde. Şimdiyse... Başını eğip kollarını kaldırarak koca elin ayasından kurtuldu. Derin bir soluk aldı.

“Yaa, bi dur... n’oluyo böyle, her yer bembeyaz?”

“Sis yavrum. N’olcak! Dağa çıkarken olur böyle...”

“İyi de nerdeyiz? Ayrıca sen yolu nasıl görüyorsun ki?”

“Ee, bebeğim, o da bunca yıllık şoförlüğün sırrı olsun di mi?” Yine o yapmacık kahkaha. “Az önce bir anda dalıverdim içine... Ben de anlamadım, şaka maka çok yoğun haa! Yaa sen bir haftadır *weather channel* filan bakıyordun, ne iş bu?”

Eda gözlerini kırpıştırıp parlaklığın arasından en azından yol çizgileri ya da yanlarında olması gereken ağaçları görmeye çalışıyordu ama nafile. Dörtlüler de parlayıp parlayıp gözlerini alıyordu. Dikkatini tekrar Tonguç’a çevirdi.

“Ha! Ne dedin?”

“Ohoo! Prens uyanamadı hâlâ... Yavrum, hava durumu diyorum, bütün hafta açık dedin, diyorum, bu ne hâl, diyorum?” Geniş geniş sırttı.

“Ya ben ne bileyim, açık diyordu, bu hafta hep güneşli gösteriyordu. Hava sıcaklığı filan da kayak için ideal olcak diye yazıyordu... Sonuçta sende de telefon var, aç bak!” Sessizce başını iki yana salladı. “Belki sadece buralardadır... Doruğa çıktığımızda geçer...”

Gözlerini kısıp umutsuzca otomobilin camlarına yapışmış gibi duran inatçı beyazlığa dikti. Ellerinde yanan iki işaret fişeğiyle yolun kenarında yırtınan, turuncu üniformalı adamı gördüklerinde aralarındaki mesafe üç metre bile değildi. Tonguç frene asıldı. Bu siste kar küreyiciler de çalışmadığından hafiften atıştırmaya başlayan görünmez kar taneleri, asfaltın bu kısımlarını kaplamıştı bile. Yavaş gitmelerine ve çivili lastiklere rağmen aracın kıcı hafif hafif yalpaladı.

“Ay, ay... N’oluyor? Ay, ay, ay dikkat... Tonguç!”

“Bebeğim bir sakın, bir sakın! Bi şey yok... aaa. Adamın üniformasına baksana, göğsünde bizim otelin adı yazıyor kocaman!”

Tonguç camını aralayıp görevliyle konuşurken sis de sanki bulduğu aralıktan ıslak parmaklarıyla içeriye süzül-

meye çalışıyordu. Görevli, “Evet, efendim. Otelimizin girişi buradan. Elli metre kadar ileriden sola dönüş ve bir o kadar mesafe sonra da park alanımızı görebilirsiniz. Diğer dönüşte de başka bir arkadaşım sizi yönlendirmek için bekliyor efendim. Bu mevsimde böyle yoğun sis pek olmazdı ama... Yakında geçer tahminen... Buyrun lütfen” diyerek konuşması kadar nazik el hareketleriyle onları yan yola yönlendirdi.

Beş dakika kadar sonra otelin önüne park etmişler ve *bellboy* bavullarını indirmekle uğraşırken, onlar içeri girmişlerdi. Bir süre için sisin onları otelin içinde de takip ettiği düşüncesi Eda'nın tüylerini diken diken etse de, beş yıldızlı lobinin parlak ışıkları arasında bu düşünce aklıdan silinip gitti. Otelin iki yönünü birden görebildikleri suit odalarının camlarından yalnızca kesif bir beyazlık görülüyordu. Öğleden sonra gelmeleri gereken otele ancak akşamüstü ulaşabilmişler ve onlar yerleşene kadar hava çoktan kararmıştı. Ama pencerelerin dışında otelin aydınlatma lambalarının ışıkları garip açılarda çevreye saçılıp sis tarafından yutulurken gün ile gecenin farkı pek de anlaşılamıyordu.

Üstlerini değiştirip bara indiler. Martinilerini yudumlarken Eda, Tonguç'a sıkı sıkı sarıldı. Tonguç'un gözlelerinden yansıyan şömine alevi ona ilk tanıştıklarındaki o içten, saf hâllerini hatırlatmıştı. Üç buçuk yılda ne çok şey değişmişti.

Hızlı hızlı yedikleri akşam yemeğinin sonlarına doğru ikisinin de gözleri kaymaya başlamıştı. Yolun yoğun sis altında geçen son kısmı ikisini de çok yormuştu. Bir an göz göze geldiler; paylaştıkları ince, durgun gülümseme ikisi için de yeterince açıktı. El ele tutuşup odalarına çıktılar. Tonguç pijamasını giyerken, Eda üstündekileri çıkartmaksızın yorganın altına girmiş ve derin bir uykuya dalmıştı bile.

Eda uyandığında, otelin sütlü kahve rengi, kalın perde-

lerinin ardından sabah olup olmadığına emin olamadı. Yatağa girişini bile anımsamıyordu. Ne kadar uyumuşt u acaba? Şirket kendinin olduğundan mıdır nedir, iş günlerinde uykuya bir türlü doyamaz, yataktan bir türlü kalkmak istemezdi. Oysa tatil sabahları uyumaya asla katlanamazdı, tatilini uyuyarak geçirmek düşüncesi ona ağır bir günah gibi geliyordu.

Gözlerini kırptı. Kendini dinlenmiş ve dinç hissediyordu. Elini yavaşça arkasına doğru uzattı. Tonguç'a dokunmanın hayali bile karnından aşağı bir sıcaklığın yayılmasına yol açmıştı. Uzandı, uzandı, ama boş çarşafın serinliğinden başka bir şeye ulaşamadı. Merakla döndü. Yanı boştu. Odada çıt bile çıkmıyordu. Tonguç kalkıp kahvaltıya inmiş olmalıydı. Elini apış arasına götürüp sıcaklığını kavradı. Derin bir soluk alıp verdi. Alt dudağı şımarıkça bükülürken, hafifçe kıkırdadı. Elini bacaklarının arasından çekip yatakta doğruldu. Tonguç pijamalarını katlayıp yatağın ayakucuna yanaştırdığı iskemlenin üzerine koymuştu. Eda alt dudağı tekrar aşağı kıvrılırken yüzünün önüne düşen açık sarı saç tutamına üfledi.

“Püf...”

Koyu kestane saçlarını Tonguç'un isteğiyle açtırmıştı. Bir süre dirense de bir akşam gittikleri şirket yemeğinde tek esmer kadının kendisi olduğunu fark edince, kendince Tonguç'a hak vermiş, diğer yandan da içinde imrenmeye yakın bir şeyler yükselmişti. Bir gün sonraysa kuaförün yolunu tutmuştu. Bazen hâlâ, sokakta bir vitrinden ona dikkatli dikkatli bakan sarışın hatunun kim olduğunu merak ederken yakalıyordu kendini ama... Neyse.

Derken bu hafta birlikte yapacakları onca şey ve nişanlığını şirketle paylaşmak zorunda olmadığı aklına gelince heyecanlandı. Her günü uzun uzun planlamış, tüm rezervasyonları önceden halletmişti. Bu hafta çok ama çok keyifli olacaktı. Yataktan fırlayıp perdeler e yöneldi. Perde-

leri açmadan saniyeler önce bir an içini tanımadığı bir huzursuzluk kaplasa da bu onu yavaşlatmadı. Kendini çam ormanının muhteşem manzarasına hazırlayıp perdeleri açtı. Yoğun parlaklık gözünü almıştı. İster istemez kapattığı gözlerini alıştırma alıştırma açtığında bir gün öncenin hiç değişmemiş monoton beyazlığıyla karşılaşınca içinde bir şeylerin kırıldığını hissetti. Sis dağılacağına sanki daha da yoğunlaşmış, otele biraz daha yaklaşmıştı.

“Yaa!” dedi kendi kendine.

Manzaraya burun kıvrıp banyoya doğru ilerlerken başucundaki uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtı. Dişlerini fırçalarken haber kanallarından birine geçti. Duş alıp çıktığı sırada hava durumu başlamıştı. Koltuk altından vücuduna sardığı küçük havluya iyice sarınıp yatağın ayakucuna oturdu. Haberlerde bu garip sisle ilgili hiçbir şey yoktu. Aceleyle saçlarını kurutup yüzüne hafif bir makyaj yaptıktan sonra gelmeden iki gün önce aldığı koyu yeşil eşofmanını üzerine geçirip aşağı indi.

Tonguç kahvaltı salonunda yoktu. Bu salonun bir tarafı aynen katalogdaki fotoğrafta olduğu gibi tümüyle camdı. Fakat camdan bakıldığında yarı açık sıcak su havuzu yerine otelin üzerine geçirilmiş bir kılıf gibi duran o yoğun sis tabakasından başka bir şey görünmüyordu. Açlıktan karnı guruldamağa başlamıştı. *Bir şeyler atıştırırım, sonra bulurum nasılsa o yaramazı*, diye düşünürken açık büfeye yöneldi. Tam tabağını almışken lobideki bir hareket dikkatini çekti ve bakışlarını kaldırıp aralık kapıdan resepsiyona baktı.

Upuzun kürk paltosunun içinde kaybolmuş, kırklı yaşlarında görülen, kilolu ve bodur bir kadının ardından üç bavulunu birden taşımaya çalışarak ilerleyen bir *bellboy* önündeki başka bir çantaya takılıp yüzüstü yere kapaklandı. Eda'nın dudaklarının arasından istemsiz bir kıkırdama fırladı. Düşen birini gördü mü dayanamaz, gülerdi.

Tam önüne dönecekken, lobinin geniş, deri koltuklarından birinde tanıdık figürü görünce kalakaldı. Gülümsemesi yüzünde donmuş, sertleşmiş bakışlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Elinde tabağı, sağ yanağının içini kemire kemire o tarafa yöneldi. Gördüğü şey karşısında hayal kırıklığına uğramak ile kızgınlık arasında karar vermeye çalıştığını düşündüğü sırada, dudakları arasından fırlayan, kendi sesindeki acımasız tonlamayla irkildi.

“Tonguç!”

Eda'nın lobide yankılanan sesiyle, tehlike karşısında başını kabuğuna çekmeye çalışan bir kaplumbağa gibi kasılan Tonguç, bir eliyle de yaramazlık yaparken yakalanan çocuk edasıyla laptopunu kapatmaya çalışıyordu. Eda tam önüne geldiğinde Tonguç, yüzünün morarmaya meyletmiş kızarıklığına rağmen sanki ortada sinirlenecek bir şey yokmuş gibi arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmıştı.

“Oo, prensesim uyanmış mı? Ben de...”

Eda'nın gözlerinden alevler fışkırıyordu. Vücudu, hissettiğinin kızgınlık olduğuna karar vermiş, harekete geçmişti bile. Dinleme ve analiz etme kanallarının çoğu çoktan tıkanmıştı; burnundan soluyordu.

“Bana söz vermiştin!”

“Bebeğim, bak şimdi ama...”

“Bana söz verdin!”

“Yavrurum tamam da... Şimdi bak...”

“Bana... Söz...”

Gözleri istemsizce akmaya başlamış, genzi dolu dolu olmuştu. Cümlesini tamamlayamadı. Tonguç'sa oturuşunu ister istemez değiştirmiş ve doğrulmuştu. Bir yandan bilgisayarın onun için ne kadar hayati olduğunu hatırlatırken, araya minik minik özürler sıkıştırıyordu. Ayaklanıp karşısında hıçkırıklara boğulmaktan başka bir şey yapamaz hâldeki Eda'yı omuzlarından tutup yanına oturttu. Şimdi lobideki herkes kaçamak bakışlarla onları izliyor, konuş-

tuklarını işitmeye çalışıyordu. Eda'nın gözyaşları, farkında olmadan elinde getirdiği ve otururken kucağına koyduğu kahvaltı tabağına akmaya başlamıştı. Tonguç genelde Eda ağlamaya başladığında olduğu gibi, savunmayı bırakıp tümüyle özür dileme makamına dönmüştü.

“Yavrucuğum... bak... kapattım. Tamam.” Özürlerin sonuna doğru hep yaptığı gibi ses tonuna hafif bir muziplik ekleyerek Eda'yı gülümsetmeye çabaladı.

“Geçti yahu! Tamam, ağlama, bak beni de ağlatacaksın ama... aaa...” Eda onun ağladığını bir kez bile görmemişti. “Erkekler ağlamaz!” kuşağının son savunucularından-
dı Tonguç. Eda onun bebekliğinde bile ağladığından emin olamıyordu. İşte bu yüzden bu cümle onu hep kıkırdatırdı.

“Pıhh!”

Burnunu sesli sesli çekerken kendine kızdı, kıkırdamak istemiyordu, kızgın olmak istiyordu, ama... ama... En ciddi konularda bile Tonguç'a birkaç saatten fazla kızgın kalamamıştı ki!

“Bebeğim, gel canım, dışarı çıkalım, bir hava al, ha?”

Eda onu başıyla sessizce onayladı. Gözyaşı dolu tabağı farkında olmaksızın deri koltukların üzerine bırakmış, varlığını çoktan unutmuştu. Kalkıp otelin döner kapılarına yöneldiler.

“Bak şimdi ben sabah resepsiyonistle şöyle bir sohbet ettim. İnanmazsın, otelin bahçesinde başka şehirlerde neredeyse hiç yetişmeyen, yurtdışından getirdikleri birkaç çeşit ağaç ve çiçekler varmış, biliyor musun?”

Eda burnunu çekerken, inanmaz bakışlarını Tonguç'un-
kilere çevirdi. Ciddi görünüyordu.

“Ciddi diyorum. Hem senin için şimdiden konuştum onlarla. Giderken istersek parça kesip almamıza da izin verecekler. Denemek için... Bitkinin başka hiçbir yerde burada olduğu gibi yetişmeyeceğinden emin görünüyorlar. Tabii onlara senin neler yapabildiğinden bahsetmedim.”

Tonguç'un parlak bakışlarında sanki gurur okunuyordu. Döner kapıya geldiklerinde onu öptü.

“Yavrum, üzgünüm” derken Eda döner kapıya girmiş ve dışarı adımını atmasıyla neredeyse tüm sesler son bulmuştu. Bir an için sisin, pamuk yumağı gibi yoğun bir dokusu olacağını ve onu içine kabul etmeyeceğini hayal etti. Ama ilk adımında bu hayalinin ne kadar anlamsız olduğunu fark etti. O adımda sis onu içine öyle sevecenlikle ve doğal olarak kabul etmişti ki, bir an için dünyada yalnızca o kalmıştı. Ne Tonguç, ne otel, ne evlilik, ne de çocuklar. Sadece Eda. Bu garip bağımsızlık duygusundan hoşlanıp hoşlanmadığını düşünmeye zaman bulamadan, bir adımda Tonguç tekrar yanında belirmişti. Ona baktı ve gülümsedi, onu gördüğüne o kadar sevinmişti ki, bağımsızlık vız gelir tırıs giderdi.

Otel bahçesinin sınırları bel hizasında ahşap çitlerle belirlenmiş, bir gece öncenin karından temizlenmiş, geniş, çakıl bahçe yolunda yürürlerken sis az da olsa açılmış, birbirlerini ve ilk sıradaki bitkileri görmelerine elverir olmuştu. Eda, Tonguç'u bir o çiçeğe bir diğer ağaca doğru çekiştirip hayran olduğu bitkilerin pek çok ilgi çekici özelliğini anlatıyordu. Tonguç'sa aslında pek bir şey anlamasa dahi ses etmeden, onu dinliyor, Eda'nın çiçekleri gördüğünde büründüğü “oyuncakçıdaki çocuk” havasına hayran kalıyordu. Ayaklarının altındaki çakılların hafif çıtırtısı arasında dünyada yalnızca ikisi ve bitkiler kalmıştı sanki. Tonguç göğsünde bir şeylerin kabardığını hissetti. Bu botanikçi kızı öyle çok seviyordu ki! Eda adımı az önce üç dilde söylediği bir çiçeğin yanına eğilmiş heyecanla bir şeyler anlatıyordu.

“Bak şimdi bu diğerleri kadar ı ışık da su da istemez, o yüzden bu ağacın altına yakışmış. Oysa şu yan...”

Tonguç onu omuzlarından kavrayıp doğrulturken kendine döndürdü. Bir an anlattıklarının heyecanı gözlerinden okunan Eda ona şaşkın şaşkın baktıktan sonra dudakları

birleşti. Şaşkınlığını hızla üstünden atan Eda, Tonguç'un ateşli dokunuşlarına karşılık verdi. Sis mahremiyetinde kendini evde olduğu kadar rahat hissediyordu. Sabah kasıklarını yakan ateş geri döndü. Şimdi oracıkta... Evet, şu ağacın altına uzansalar tüm bahçenin karını eritebilirlerdi. Tonguç da sinyalleri hızla algılamış, elleri Eda'nın kalçalarına kaymıştı. Eda'nın az önce montunun altına soktuğu eli de kıvrılıp pantolonunun arkasından derinlere indi. Eda tam Tonguç'un kalçasını kavradığında elinin üzerindeki mekanik titreşim onu korkuttu. Elini hızla geri çekerken, "cıp, cıp, cıp... cıp tıss, cıp tıss, CIP TISS..." Tonguç'un en sevdiği parçanın polifonik melodisi her yeri doldurmuştu. Öpüş durdu. Göz göze geldiler. Tonguç geri çekilip başını önüne eğerken arka cebindeki telefonunu çıkardı.

"Alo... buyrun efendim... Evet... Hayır... Tabii, tabii..." derken üç adım sonra bahçe yolunda kaybolup gitmişti bile. Eda hızlı hızlı soluyup sisi ciğerlerine doldururken düşündü, *Sessizlik, durağanlık... Bunun adı bağımsızlık değil. Bu... bu... düpedüz yalnızlık!* Sırtı ürperdi. Eşofmanını belinin içine soktu, saçlarını düzeltip başının arkasından topladı, somurtuk suratıyla çakıl yoldan otele yöneldi. Acıkmıştı.

Gelecek üç gün, gün boyu süren küsüşmeler ve barışmalarla devam etti. Sis yerinden bir milim bile kıpırdamamış, hatta yoğunlaştıkça yoğunlaşmıştı. Tonguç yanında getirmemeye söz verdiği laptopuyla bazen odada bazen lobide durmaksızın çalışıyor, Eda'nın onu işinden ayırmaya yönelik tüm çabaları, "Yavrumsu tamam da ne yapacağız! Dışarıda göz gözü görmüyor... Eh! İşim de başımdan aşkın, bu yeni durumu kimse tahmin edemezdi ki! Bak, söz, sis geçer geçmez dağın her milimetresini birlikte keşfedeceğiz... Sis bir geçsin" sözleriyle savuşturuyordu.

Saatler geçiyor, Eda yanaşıyor.

"Tonguç."

“Hıı?”

“Hadi bir ara ver de gidip şu sıcak su havuzunda yüze-
lim, hem biraz rahatlırsın, çok gerildin ha?”

“Tamam canım... Sen giy mayonu, ben de kalkıyorum.”
On dakika sonra.

“Tonguuç!”

“Hıı...”

“Hazırım ben.”

“... Hı hıı... Tamam canım...”

“Eee, hadi ama.”

“Yavrurum tamam. Sen in, ben geliyorum.”

“Püf!”

Tonguç hiç gelmiyordu.

Akşam yemeği zamanı.

“Tonguç.”

“Hıı.”

“Canım, hadi bari yemeğe inelim, öğlen de bir şey
yemedin.”

“Hı hıı... olur canım, şunu bir halledeyim... Sen in, ben
geliyorum.”

“Püf!”

Tonguç gelmiyordu.

Ertesi sabah.

“Canım hadi bir yürüyüşe çıkalım.”

“Bebeğim, bir saniye, şunu halletmem lazım. Bak söz,
sis geçsin nereye istersen gideceğiz.”

“Offf!”

“Masaj?”, “Sis geçsin.” “Kayak?”, “Sis geçsin.” “Yemek?”,
“Sis geçsin!”

Eda günlerini bahçede dolaşarak geçirmeye başlamış-
tı. Sanki sis, bahçede bir solukluk alan bırakıyordu ona.
Gerçekten ilginç birkaç bitkinin yerini keşfetmişti. Aklını
Tonguç’tan almasının tek yolu her zaman için sadece bitki-
ler olmuştu. Ama o buraya çalışmaya gelmemiştir ki... “İş,

borsa, piyasalar” lafları geçti mi gözü hiçbir şey görmez olan bu adamla nasıl baş edecekti? Onunla birlikte kendini nasıl bir gelecek bekliyordu? Eda otelin kapalı alanlardaki tüm hizmetlerinden yararlanmasına rağmen, paylaşacağı sevdiği yanında olmadan bunun hiçbir anlamı yoktu ki!

“Tonguç?”

“Sis geçsin...”

Dördüncü günün sabahı ilk defa Tonguç’tan önce uyanırdı. Huzursuz uykudan kalktığı için kendini rahatlamış hissetti. Sessizce ayaklanıp perdeyi hafifçe araladı. Otelin beyaz kılıfı her zamanki yerindeydi. Umutları bu sabah da suya düşmüştü. İleriye göremese de pencere kenarlarına yığılmış kar, yağışın bütün gece sürdüğünü gösteriyordu. Aydınlıktan hissettiği kadarıyla gün doğalı pek fazla olmamıştı. Saate baktı. 06:30. Odanın havası ona solunamayacak kadar bayat geldi.

Oturma odasına geçip odanın loşluğunda küçük masa lambasını yaktı. Sıkı sıkı giyindi. Bu lanet olası sisin bir sonu olmalıydı. Kahvaltıdan önce yürüyüş yapmaya karar verdi. Geldiklerinden beri otelin bahçesinden dışarı bir adım bile atmamıştı. Lobiye indi. Resepsiyon boştu. *Vardıya değişimine denk gelmiş olmalıyım*, diye düşündü. *Herkes tatil yaparken bu gençler çalışmak zorunda*.

Döner kapıdan çıktı. Bahçenin sisi, hiç değişmeyen beyaz gülümsemesiyle onu karşıladı. Oysa o ona hiç yüz vermeyip bahçe kapısına doğru ilerledi. Bir an yanaklarında soğuk dokunuşlar hissedince duraladı. Yere baktı. Otelin önü temizleneli çok olmuş olamazdı ama yine de karla kaplanmaya başlamıştı. Görmekte zorlandığı lapa lapa bir yağış onun da üzerini sarmaya çalışıyordu. Gülümsedi ve yeni yağmış karın ayağı altında ezilen rahatlatıcı yumuşaklığında bahçe kapısını geçti.

Sis bir an için yoğunlaşıp sanki onu içine almak istemedi. Bir anda ayakları kara gömüldü, yürümesi zorlaştı. Ama

Eda bunu umursamayıp ilerleyişini sürdürünce, sis de neredeyse boyun eğmeye benzer bir tavırla üzerindeki parmaklarını biraz gevşetti. Şimdi yağan karı görebiliyordu. Park alanında karın yüksekliği bilek boyunu aşmıştı. Açık-taki tüm araçlar aralıklarla da olsa günlerdir süren karın altına gömülmüş, otoparkta hareketsiz topak topak bir dalgalanmaya yol açmışlardı.

Eda bir süre ilerledikten sonra otoparktan çıkıp ormana daldığını, ancak ağaçlar yüzünden düz bir çizgide yürüyemediğini fark ettiğinde anlayabilmişti. Sis olanca ağırlığına rağmen havada alışık olmadığı bir tazelik vardı. Bitkilerle iç içe olmayı bu kadar sevdiği hâlde yaşamı çocukluktan itibaren büyük şehirde geçmişti. Bunca sessizlik ve temizlik onu derinde bir yerlerde huzursuz ediyordu ama bunu kendine bile itiraf edemezdi. Arada eğilip avcunda özenle oluşturduğu kartoplarını fırlatıp ağaçlarla kartopu oynadı. Dallarından vurulan birkaç tanesi de üstlerindeki karı ona doğru savurup karşılık verdiler.

Bitkilerle, insanlarla olduğundan daha iyi anlaştığını düşünmüştü hayat boyu... En azından Tonguç'la tanışana kadar. Tonguç onun insanlarla arasında kurduğu duvarda bir filtre olmuştu. Eda, tek dostu çiçeklerden başka sohbet konularının da olduğunu fark etmiş, Tonguç'un çevresine yaydığı o garip titreşime kapılıp sosyalleşmenin tadına varmıştı. Şu andaki arkadaş çevresini onun sayesinde oluşturmuştu. Hatta sevdiği işi kurabilmesini bile Tonguç'un desteği olmasa asla başaramazdı. Şimdilerde sahip olduğu her şeyi ona borçluydu. Onu öyle seviyordu ki... Onu... Onu mutlu etmek istiyordu.

Ağaçların yoğunluğu azalırken sisinki tekrar artmaya başlamıştı. Kar artık neredeyse dizlerine dek yükselmişti. Soluk soluğa kalmış, terlemişti. Dönmeye karar verdi. Ancak nereye döneceği hakkında pek de bir fikri yoktu. Geldiği yönün tersi olduğunu umduğu tarafa doğru iler-

lerken, sisin bir sınırı olması gerektiği aklına takılmıştı. Tonguç ne demişti?

“Sis geçince.”

Eğer sisin bittiği yeri bulabilirse onu kolundan tutup zorla oraya sürükleyecekti. Yüzüne haylaz bir gülümseme yerleşti. Üç günse üç gün, ona zorla tatil yaptıracaktı. Kafasını işten kaldırmayı bir becerebilse ne kadar rahatlayacağını ve mutlu olacağını biliyordu. Tonguç için her şeyi yapardı.

İlerlediği arazinin eğimi onu yormaya başlamıştı. Gelirken yokuş aşağı ilerlemediğini düşünüp kendi kendine kızdı. Yanlış yönde ilerliyor olmalıydı. Ne vardı otelden bu kadar uzaklaşacak! Diğer yöne dönüp biraz daha ilerledi. Artık karşısına devasa kayalar çıkıyor, yürüyüşünü bölüyorlardı. Ne tarafa giderse gitsin yol bir türlü alçalmıyor, her adımda biraz daha dikleşerek yükseğe, daha yükseğe gidiyordu. Soğuk yüzünü kesmeye başladığından atkısını ağzının üstüne çekmiş ama bu da soluk almasını zorlaştırmıştı. Atkıyı indirmeye kalkınca da bu sefer soğuk, nemlenen dudakları ve çenesini donduruyordu.

Sis yoğunlaştıkça yoğunlaşmış, Eda değil çevresini, kendi ellerini dahi göremez olmuştu. *Sucuk gibi oldum*, diye düşündü. *Otele gidince ilk iş sıcak bir duş*. Saunayı denemesine rağmen hamama girmemişti. Dönüşte belki onu denemeliydi. Bacaklarında yürüyecek hâl kalmamıştı. Parlaklık, yaşaran gözlerini daha çok yakmaya başlamıştı. Güneş gözlüğünü neden almadığına dair söylene söylene ilerlemeye devam etti. *Tonguç şu düşüğüm hâli görse çok gülerdi*, diye düşündü. *‘Şaşkın prenses!’ derdi bana, ‘Otelde bu kadar uzaklaşılmı? Şimdi sis geçecek ama sen üşütüp hastalanacaksın ve doğru düzgün kayak bile yapamayacağız!’* Tonguç her koşulda üste çıkmanın bir yolunu bulurdu. *Üstte olmayı sever*, diye düşünüp gülümse-

di. Donmuş dudaklarındaki buzların ince çıtırtısını işitti. *Otelden bunca uzaklaşmanın ne manası...*

İleride bir parlaklık gördü. Derin bir soluk almaya çalıştı ama ciğerleri yandı. Kendi kendine, *Bu, otelin ışıkları olmalı* dedi. Sis yavaş yavaş açılıyordu. Bütün yorgunluğuna rağmen diz boyunu aşmış karların içinde düşe kalka ilerledi. Sis ona yol verdikçe yanan kasları ve sızlayan eklemlerini umursamaz olmuştu. Kısılmış sesiyle kendi kendine, “Biliyordum!” dedi. “Bu sisin bir sonu olması gerektiğini biliyordum.”

Yukarı doğru iki zorlu adım daha attı ve bir anda kendini o sonsuz görünen beyazlığın üzerinde buldu. Vücudunun her noktasından terler boşanıyordu, nefesini düzenlemesi mümkün görünmüyor, her nefeste canı acıyordu ama sisin sınırını bulmuştu.

“İşte!” dedi, “İşte!”

Sis geçmişti. Artık Tonguç’la olabilecekti. Birlikte, eskiden olduğu gibi, rakamlar ve para muhabbeti olmadan ayaklarını uzatacaklar, yüzecekler, kilometrelerce kayacak... Kayacaklardı. Eda artık ayakta duramıyordu. Karların içine çöktü. Dağın çevresini kaplamış sisin üzerinde güneşin ışıkları o kadar güzel renkler oluşturuyordu ki. Dev çamların uçları beyazlığı yırtmış, o ışığa ulaşmaya çalışıyordu. Sanki uçakta, bulutların üzerine çıkmıştı. O kadar büyüleyiciydi ki. *Tonguç buna da inanmayacak*, diye düşündü. Ama onu elinden tutup buraya getirecekti. Bu manzarada omzuna yaslanıp gözlerini yumacaktı. Evet!

Biraz dinlenir dinlenmez otele dönmeli ve Tonguç’u tuttuğu gibi buraya getirmeliydi. Ama önce soluklanması gerekiyordu. O kadar yorulmuştu ki. Güneşin parlaklığı gözlerini açık tutmasına engel oluyordu. Bacakları bu kadar sızlamasa koş a koş Tonguç’un yanına dönecekti. Evet... Tonguç... Dönüşte artık evlilik meselesini ciddi ciddi konuşmalıydı. Ondaki çocukları olmasını istiyordu.

Soluğu yavaşlamaya, düzene girmeye başlamıştı. Evet... Bir oğlan bir de kız... Onu mutlu etmek istiyordu. Gözlerini yumdu. İçi geçmeden önce hafifçe mırıldandı.

“Tonguç...”

Tonguç gözlerini açtı. Yorganı boynuna dek çekmiş, şimdiyse terlemişti. Bacaklarıyla tepe tepe üstünü açtı. Bir gece önce saat üçe kadar çalışmış ama o an için işlerini bitirmişti. Gözü saate ilişti. On bire geliyordu. Eda’yı ne kadar üzdüğünün farkındaydı. Ama işini kaybetmeyi de göze alamazdı. Hem kendi için değil, ikisi ve kuracakları aile içindi tüm yaptıkları. Neyse, işleri bitmişti, lanet olasıca sis geçerse dahi bundan sonra kalan her saniyesini Eda’yla birlikte geçirecekti. Ona harika bir tatil yaşatıp ilk günden beri yaptıklarını affettirecekti. Hem dönüşte hazırlıklar da tamamlanmış olacak, üç aya kalmadan evleneceklerdi. İki çocuk yapacaklardı. Bir kız, bir oğlan...

Yanına döndü, yatak boştu. Bu sefer de Eda ondan önce kalkmıştı. Yatakta doğruldu, aralık kapıdan oturma odasındaki masa lambasının ışığı görünüyordu. Yataktan kalkarken, *Şimdi oturmuş, somurtuyordur*, diye düşündü. *Ama ben onu güldürmesini bilirim*. Yüzüne hin bir sırıtış yerleşti. İçeri geçmeden önce pencereye gidip perdeleri açtı. Günün parlaklığı gözlerini almıştı. Yüzünü çevirip gözlerini yumdu. Parlaklığa alışana dek bir-iki kırıştırdıktan sonra tekrar pencereye döndü. Gözleri parladı. Önüne serilmiş çam ormanının muhteşem manzarası soluğunu kesmişti. Bir kahkaha patlattı. O kadar içtendi ki eğer Eda orada olsa gülümserdi. Sisten en ufak bir eser kalmamıştı.

“Sis geçmiş işte! Tutmayın bizi...” diye bağırdı.

“Edaa... Eda...”

Sessizlik.

“Yavrum...”

Perdeleri bırakıp oturma odasına yöneldi.

“Bebeğim perdeleri neden açmadın ki, bak sis geçmiş...”

Sessizlik...

İçeri geçti. Oda boştu...

“Eda... Yavrum...”

Oda bomboştu.

“Eda?”